

Ленчо Марчевски

Земята зове

Дѣдо Тодоръ и Лазаръ дълго се бавиха въ обушарницата. Не бѣше лесно да се намѣрятъ обуща за Лазаровия кракъ. Прѣститѣ му бѣха широки, кракѣтъ отгоре дебелъ. Най-после обушарѣтъ пристегна и завърза връзкитѣ. Лазаръ съ съжаление погледна царвулитѣ, които прислужникѣтъ завиваше въ книга.

Отбиха се въ единъ шапкарски дюкянъ.

— Моля, дайте една ученичка шапка на това момче.

Разровиха цѣла купчина, докато избератъ хубава синя шапка. Тя стоеше нѣкакъ смѣшно на голѣмата Лазарова глава.

— Нѣмаме другъ нумеръ — усмихна се шапкарѣтъ.

— Като острижете косата, шапката ще прилегне добре.

Лазаръ едва не заплака, когато дѣдо Тодоръ прибра калпачето му.

По заледенитѣ плочици на улицата бѣше хлъзгаво. Момчето съ мжка пристѣпваше. Новитѣ обуща стѣгаха краката му. Друго нѣщо сж царвулитѣ: меки, удобни, скачай, колкото си щешъ, безъ да се боишъ, че ще паднешъ.

— Утре ще поржчамъ да ти ушийтъ ученически дрехи и шинелъ. Сега да идемъ на училище.

Лазаръ закричи съ разтупкано сърдце. Дали се радваше? Не, не бѣше радостъ, а нѣкаква тревога смути